

Arrest

nr. 322 906 van 06 maart 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Op 11 oktober 2021 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 14 maart 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 14 april 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent een etnische Pashtoun van de Ahmadzai-stam en hangt de soennitische strekking van de islam aan. U werd 19 jaar geleden geboren in het dorp (...) (provincie Nangarhar, district Surkhrod) maar groeide op in het dorp (...) (provincie Nangarhar, district Surkhrod), waar u woonde tot u enkele maanden voor uw vertrek uit Afghanistan naar Jalalabad verhuisde naar aanleiding van dreigementen van de taliban.

Na de vierde graad stopte u met school en begon u te werken bij uw vader, een automechanicien. Via hem kon u, eveneens in de functie van automechanicien, beginnen werken bij de Afghaanse inlichtingendienst (...) (NDS) in Jalalabad. Op een dag kregen jullie een dreigbrief van de taliban, die eisten dat jullie allebei zouden stoppen met jullie werk voor de overheid en als mecaniciens voor de taliban zouden beginnen te werken. Jullie hechtten echter geen belang aan dat dreigement en zetten jullie beroepsactiviteiten verder. Tien of twaalf dagen later kregen jullie een tweede, gelijkaardige dreigbrief. Op dat moment besliste uw vader dat u moest stoppen met werken. Hij stuurde u naar Jalalabad, waar u bij uw oom ging wonen. Hijzelf bleef echter wel in het dorp. Uw vader ontving kort daarop een derde gelijkaardige dreigbrief, en drie dagen later verdween hij. De rest van uw gezin verhuisde op dat moment naar Jalalabad. Uw oom besliste dat u het land moest verlaten, wat u dan ook deed in het voorjaar van 2021.

U reisde via Pakistan en Iran naar Turkije, waar u een maand verbleef. Eens in Europa reisde u na een doortocht in Bulgarije en een verblijf van een maand in Servië via Roemenië naar Oostenrijk, waar op 26 september 2021 uw vingerafdrukken werden genomen in het kader van een asielprocedure. U bleef daar niet en ging langs Zwitserland en Frankrijk naar België. U betrad het Belgische grondgebied op 10 oktober 2021 en diende op 11 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer (alle zijn kopieën): uw eigen taskara (Afghaans identiteitsdocument), drie verschillende dreigbrieven van de taliban, uw eigen arbeidskaart en die van uw vader en de elektronische taskara van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u bij aankomst in België te kennen gaf minderjarig te zijn, geboren op (...) 2006 (zie bijlage 26). Uit informatie van de Oostenrijkse autoriteiten blijkt dat u in Oostenrijk internationale bescherming aanvraagde met (...) 2002 als geboortedatum (antwoord Dublineenheid Oostenrijk, p 1). De leeftijdtest die bij u werd uitgevoerd in België, wees uit dat u 20,8 jaar bent met een marge van 1,7 jaar (beslissing Dienst Voogdij p 2). Uw geboortedatum werd vastgelegd op (...) 2002 (zie bijlage 26), in overeenstemming met uw eerdere verklaringen in Oostenrijk. Dat u bereid bent om valse verklaringen af te leggen over een essentieel aspect van uw identiteit zoals uw leeftijd en dat u aldus bovendien minderjarigheid veinst, tast reeds ernstig de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan. Het spreekt voor zich dat een correct zicht op de leeftijd essentieel is om te kunnen inschatten welke kennis van u mag verwacht worden en in welke omstandigheden u in Afghanistan geleefd zou hebben.

Deze misleiding wringt des te meer omdat u geen enkel origineel document hebt neergelegd ter staving van uw identiteit. U legt immers slechts een wazige en nagenoeg onleesbare foto neer van uw eigen taskara. In het algemeen kan aan Afghaanse documenten slechts weinig bewijswaarde toegekend worden, gezien de hoge graad van corruptie in dat land (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie in de blauwe map). Dat is nog meer zo bij foto's en fotokopieën, die op eenvoudige wijze kunnen worden gemanipuleerd. U bent overigens nog steeds in contact met uw oom die de originele documenten bij zich heeft (NPO p 5, p 14) en reikt geen reden aan waarom u deze niet via post zou kunnen laten overkomen om ze neer te leggen. Bij gebrek aan geloofwaardige verklaringen en identiteitsdocumenten acht het CGVS uw identiteit dan ook niet onomstotelijk aangetoond.

Voorts heeft u ook niet aannemelijk kunnen maken dat u als automechanicien voor de NDS tewerkgesteld was. Preciezer gesteld: het CGVS betwist niet dat u in Afghanistan automechanicien van beroep was, maar wel dat u deze functie uitoefende voor de veiligheidsdienst NDS.

Wanneer u gevraagd werd om in zoveel mogelijk detail alles te vertellen over uw job dat u kon vertellen, bleven uw verklaringen beperkt en bevatten zij geen elementen die duidelijk wijzen op een tewerkstelling in een bijzonder specifieke context als de NDS. U legt hoofdzakelijk heel algemene verklaringen af over hoe uw vader u aan een job bij de inlichtingendienst geholpen zou hebben, en stelt in algemene termen dat u daar auto's repareerde (NPO p 9).

Ook bij vragen naar uw specifieke takenpakket (NPO p 9) en een gewone werkdag (NPO p 10) bleven uw antwoorden op de vlakte en bevatten zij geen indicaties dat u bij een instelling als de NDS werkte. U vertelt dat u auto's herstelde, olie ververste, motoren herstelde en dergelijke meer, maar biedt niet het type specifieke elementen die onlosmakelijk verbonden zouden moeten zijn met een tewerkstelling als mecaniciens bij de nationale inlichtingendiensten van uw land. Dat u er niet in slaagt om spontaan een geloofwaardig, gedetailleerd beeld van uw toch unieke professionele situatie op te hangen, ondergraaft reeds de geloofwaardigheid van uw professionele profiel.

Bovendien konden uw antwoorden op specifiekere vragen naar uw tewerkstelling evenmin overtuigen. Zo is het erg opmerkelijk dat u geen enkele specifieke procedure diende te doorlopen om een job bij de inlichtingendienst te bemachtigen en dat u gewoon via uw vader werd aangenomen (NPO p 11). U weet ook niet hoe uw vader zelf aan zijn contract bij de inlichtingendienst was gekomen, of waarom precies hij daarvoor was geselecteerd (NPO p 10).

Gevraagd aan welke veiligheidsregels u zich diende te houden als werknemer van de NDS, stelt u dat u dat u steeds uw badge moest tonen om binnen te gaan en dat u niet in andere zones van het gebouw binnen mocht gaan. Verder waren er geen veiligheidsregels (NPO p 11). Van een inlichtingendienst als de NDS kan verwacht worden dat haar werknemers aan strengere voorschriften onderworpen zouden zijn. Dat geldt ook voor een technische medewerker zoals een automecanicien: u was immers in de positie om te sleutelen aan de voertuigen van hoger geplaatst personeel, een functie waarin toch ook geen risico gelopen kon worden.

Ter staving van uw tewerkstelling bij de NDS legt u een kopie van uw arbeidskaart voor, alsook die van uw vader in dezelfde functie. Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat documenten enkel een ondersteunende rol kunnen spelen door geloofwaardige verklaringen te bevestigen, waar in casu geen sprake van is. Ook gaat het om fotokopieën, die met enig knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren zijn. De bewijswaarde ervan is dan ook nagenoeg onbestaande.

Uw werkbadge kan niet alleen niet tot een andere beoordeling van uw professionele profiel leiden, maar ondergraaft eerder de geloofwaardigheid van dat profiel. Deze schots en scheef geknipte kaarten maken een allebehalve professionele indruk. Op de kaarten staat bijvoorbeeld 'National Directorate security', in plaats van de standaardbenaming '(...)'. Voorts staat op de kaarten dat ze vervallen in 1399, terwijl de door u neergelegde dreigbrieven allen dateren uit 1400, toen u nog steeds door de NDS beweert tewerk gesteld te zijn geweest. Deze observaties doen natuurlijk sterk twijfelen aan de authenticiteit van de door u neergelegde stukken. Dat u geen enkel ander document kan neerleggen van jullie beweerde tewerkstelling, ondermijnt enkel verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien bent u niet in staat de Engelse naam van de inlichtingendienst te noemen ('(...)') (NPO p 9), noch de afkorting daarvan ('NDS') (NPO p 13). Dat is opmerkelijk, aangezien u zelf Engels kan lezen en schrijven (NPO p 8) en zowel de volledige Engelse naam als de Engelse afkorting op uw arbeidskaart staan. Dit wijst er dus op dat u niet de moeite hebt genomen uw eigen documenten met enige ernst te bekijken, maar ook dat u onvoldoende vertrouwdheid hebt met de organisatie waarvoor u zou gewerkt hebben om er de Engelse naam van te kennen. U diende de badge volgens uw verklaringen echter dagelijks te gebruiken (NPO p 11). Dit gebrek aan voor de hand liggende kennis over de organisatie ondergraaft de geloofwaardigheid van uw profiel als NDS-werknemer andermaal.

U slaagt er dus niet in uw profiel als automecaniciën voor de NDS aannemelijk te maken. Aangezien uw vluchtrelaas exclusief steunt op dat profiel, komt dit automatisch ook op losse schroeven te staan. Toch bevat uw vluchtrelaas zelf ook verscheidene tegenstrijdige en onaannemelijke elementen die de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aantasten.

Gevraagd hoe de taliban überhaupt uw werk op het spoor kwamen, kan u geen overtuigende verklaring bieden. U stelt in bijzonder vage termen dat zij 'waarschijnlijk hun eigen inlichtingen hadden', maar u weet verder niets specifiek over hoe dit in zijn werk gegaan zou zijn (NPO p 15). Het is echter weinig aannemelijk dat u en uw vader er jarenlang in slaagden jullie werk geheim te houden, maar uiteindelijk geen enkel zicht konden krijgen op hoe dit dan toch aan het licht kwam.

Jullie reactie op de dreigbrieven is echter nog opmerkelijker. Wanneer de taliban jullie dan toch op het spoor kwamen en jullie bedreigden, namen jullie die dreigementen niet serieus (NPO p 14-15). Gevraagd waarom jullie een toch bijzonder ernstige kwestie als deze niet serieus namen, antwoordt u eenvoudigweg dat dat nu eenmaal de beslissing van uw vader was (NPO p 15). U vult ook aan dat jullie geen veiligheidsmaatregelen troffen om zichzelf te beschermen (NPO p 15-16). Deze nonchalante houding is echter bijzonder moeilijk te verzoenen met jullie gewoonte om jullie tewerkstelling geheim te houden (NPO p 11): u voerde dus een risicovolle job uit en liet dit aan haast niemand weten. Wanneer dit aan het licht kwam en leidde tot het wellicht gevaarlijkst mogelijke scenario, vormde dat geen reden tot paniek of enige specifieke aanpak.

Een ander weinig aannemelijk element in uw relaas betreft de rekruteringspoging door de taliban. U verklaart dat zij eisten dat u en uw vader voor hen zouden beginnen werken als automecaniciën (NPO p 15-16). Het is op zich al erg bijzonder dat een terreurgroep als de taliban erop zou staan werknemers van hun gezworen vijanden in te lijven. Personen die werken voor de overheid kunnen immers verondersteld worden toch een zekere sympathie voor diezelfde overheid te koesteren, en een bijhorende afkeur van de taliban. Gevraagd waarom de taliban dan toch die keuze zouden maken, stelt u dat jullie gewoon dezelfde job zouden moeten uitvoeren voor de taliban als voor de NDS. Gevraagd waarom de taliban geen automecaniciën rekruteerden die geen affiliatie hadden met de veiligheidsdiensten van de overheid, stelt u dat ze dat waarschijnlijk wel deden, maar dat jullie echte ervaring hadden op dat gebied en ook op andere gebieden. U weet echter niet wat die 'andere gebieden' zijn, en kan niet uitleggen welke unieke ervaring jullie precies hadden als automecaniciën (NPO p 16).

Niet alleen ontbreekt het de rekruteringspoging van de taliban dus aan interne logica, maar ze strookt ook niet met het algemene beeld van de activiteiten van de lokale taliban zoals u dat eerder in het onderhoud geschetst had. U vertelde dat de taliban vooral 's nachts naar uw dorp kwamen. U verklaarde dat u niet wist waarom de taliban naar het dorp kwamen, maar dat u vermoedde dat ze het wellicht gemunt hadden op de hoge officieren die daar woonden. Gevraagd of ze daarnaast nog activiteiten in het dorp hadden, stelt u dat dat waarschijnlijk wel het geval was, maar u kan niet uitleggen wat (NPO p 7).

Uit uw verklaringen blijkt dus geenszins dat de taliban naar uw dorp kwamen om mensen te rekruteren, ook al zou dat bij u dus wel het geval geweest zijn (NPO p 15-16). Bovendien was u een automecaniciën voor de NDS, bezwaarlijk een 'hoge officier' dus. U voldoet dus helemaal niet aan het profiel dat volgens uw eigen verklaringen werd gevisieerd door de taliban in uw dorp (NPO p 7). Deze tegenstrijdigheid tussen uw eigen vluchtrelaas en de bredere context die u voor dat relaas schetst, ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien had u als mecaniciën ook nog andere collega's die voor de inlichtingendienst werkten (NPO p 18). Logischerwijs zou verwacht kunnen worden dat zij gelijkaardige problemen ondervonden, maar u weet niet wat met hen gebeurd is, noch of zij ooit door de taliban werden benaderd met het oog op rekrutering (NPO p 18-19).

Ook de manier waarop u en uw familie reageerden op de tweede dreigbrief wordt gekenmerkt door een onaannemelijk karakter. Uw vader droeg u op om te stoppen met uw job en het land te verlaten. U ging vervolgens naar uw oom in de stad Jalalabad (NPO p 14), een gebeurtenis die u overigens niet vermeldde tijdens uw interview bij de DVZ (vragenlijst CGVS bij DVZ vraag 3.5, Verklaring DVZ p 6). Uw vader bleef echter achter in het dorp (NPO p 17) en werkte verder (vragenlijst CGVS bij DVZ vraag 3.5).

Gevraagd waarom uw vader in het dorp achterbleef terwijl jullie allebei door de taliban bedreigd werden, stelde u dat hij verantwoordelijk was voor de familie. Toen u gevraagd werd waarom hij die familie dan niet kon laten meeverhuizen naar de stad, verklaarde u dat die beslissing aan uw vader was, dat uw oom ook economische problemen had, en dat uw vader wellicht verwachtte dat de situatie zou verbeteren (NPO p 17). Hier dient echter te worden opgemerkt dat u voor uw werk een betrekkelijk hoog salaris van 18.800 Afghani kreeg (NPO p 11). Uw vader kreeg vermoedelijk een gelijkaardig bedrag, aangezien hij dezelfde functie uitoefende. Zelfs als uw oom economische problemen had, dan nog kan ervan uitgegaan worden dat uw gezin toch over enige financiële middelen beschikte. Bovendien hadden jullie geen eigen gronden of huizen die jullie aan een leven in het dorp bonden (NPO p 12) en werkten u en uw vader reeds in Jalalabad (NPO p 11). Uiteindelijk verhuisden uw moeder, broers en zussen alsnog naar uw oom, ook al was u op dat moment al gestopt met uw job en was uw vader al verdwenen (NPO p 14), wat de financiële slagkracht van het gezin net ernstig aangetast moet hebben.

Ook blijkt uit de fiche "Niet-begeleide minderjarige vreemdeling" die u invulde bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming dat uw moeder, broers en zussen zich op dat moment nog in Ahmadzai bevonden (minderjarigenfiche p 2), in directe tegenspraak met uw latere verklaringen bij de DVZ (Verklaring DVZ p 7, p 9) en het CGVS (NPO p 13-14) dat uw familie zich in Jalalabad zou bevinden. De minderjarigenfiche is onder andere een instrument om zicht te krijgen op de verblijfplaatsen van de familie van de minderjarige verzoeker om internationale bescherming in een vroeg stadium van de procedure, wanneer eventuele externe beïnvloeding nog beperkter is en verklaringen een meer spontaan en waarheidsgetrouw karakter hebben. Dat de verklaringen die u in dat kader aflegde onverzoenbaar zijn met uw latere beweringen, tast de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas ernstig aan.

Over de laatste dreigbrief die uw familie ontving, legde u bijzonder onaannemelijke verklaringen af. Uw vader ontving een derde dreigbrief en verdween drie dagen later. Die verdwijning vormde de aanleiding tot uw moeders komst naar de stad, waar u al bij uw oom woonde (NPO p 14). Toch leerde u pas over het bestaan van de derde dreigbrief toen u al in België was (NPO p 17-18). Dat is opmerkelijk, aangezien de dreigbrief voorafging aan de verdwijning van uw vader, en de verdwijning van uw vader voorafging aan de beslissing van uw moeder om u en uw oom te vervoegen in de stad (NPO p 14). Uw moeder bracht uw oom op de hoogte van de verdwijning en zo kwam u het te weten (NPO p 18). Het is weinig aannemelijk dat op dat moment, of bij de komst van uw moeder naar de stad, de derde dreigbrief nooit ter sprake gekomen zou zijn.

Wat ook opvalt is dat de derde dreigbrief, is dat die een moordpoging op uw vader aankondigde (NPO p 18). Gevraagd waarom de taliban uw vader zouden willen waarschuwen voor de moord –wat hem enige tijd zou gegeven hebben om voorzorgsmaatregelen te treffen- stelde u dat u dat niet goed wist, en dat ze gewoon wilden laten weten dat ze uw vader zouden doden (NPO p 18). Dit vormt echter geenszins een verklaring voor deze weinig logische manier van handelen.

In dit verband dient nog te worden opgemerkt dat uw kennis over de verdwijning van uw vader nagenoeg onbestaande is en aldus getuigt van weinig doorleefdheid. Gevraagd om alles te vertellen dat u weet over die verdwijning, stelt u eenvoudigweg dat jullie samenwerkten en dat u niet weet hoe hij verdween, noch of hij nog in leven is. U verklaart verder niets te weten over de verdwijning (NPO p 19). Het is opmerkelijk dat uw kennis over deze centrale gebeurtenis uw relaas zo beperkt is, zeker omdat dit de gebeurtenis is die leidde tot uw uiteindelijke vertrek uit Afghanistan (NPO p 14). U was bovendien zelf nog in Afghanistan toen uw vader verdween en u staat nog in contact met uw familie (NPO p 14), dus u zou op zijn minst iets meer op de hoogte kunnen zijn van de omstandigheden waaronder hij verdween of eventuele pogingen van uw familie om informatie over hem te vergaren.

Wat ook opvalt is dat u bij de minderjarigenfiche die u invulde bij aankomst in België nog te kennen gaf dat uw vader zich in Ahmadzai bevond, net zoals de rest van uw familie (minderjarigenfiche p 3). Zoals hogerop vermeld is de minderjarigenfiche onder andere een instrument om zicht te krijgen op de verblijfplaatsen van de familie van de minderjarige verzoeker om internationale bescherming. Dat u hier nog geen melding maakte van de verdwijning van uw vader, ondermijnt fundamenteel de geloofwaardigheid van deze cruciale gebeurtenis in uw vluchtrelaas.

De documenten die u –naast de hierboven reeds besproken badges van de NDS- neerlegt ter staving van uw verzoek kunnen niet tot een andere appreciatie leiden. Andermaal dient te worden onderstreept dat documenten slechts een ondersteunende rol kunnen spelen door geloofwaardige verklaringen te bevestigen, waar in casu geen sprake van is. U legt kopieën van uw eigen taskara en de elektronische taskara van uw vader voor. Daar het om kopieën gaat, die gemanipuleerd kunnen worden door eenvoudig knip- en plakwerk, is de bewijskracht van deze documenten bijzonder beperkt. In de mate dat u met deze stukken uw identiteit, nationaliteit of herkomst kracht wilt bijzetten, past trouwens ook de opmerking dat deze elementen op zich los

staan van de door u ingeroepen vrees voor de taliban, aangezien die zoals gezegd volledig uit uw professionele bezigheden zou zijn voortgevloeid.

U legt ook kopieën voor van drie dreigbrieven van de taliban. Ook 'originelen' van handgeschreven documenten zoals brieven zijn reeds eenvoudig te vervalsen. Dat het dan nog eens fotokopieën betreft, betekent dat aan deze documenten geen bewijskracht kan worden toegekend. Uit de datums en volgnummers op de brieven kan trouwens worden opgemaakt dat de volgorde anders is dan u beweert. In de chronologisch gezien eerste brief gedateerd 2/1/1400 wordt u namelijk reeds tot de dood veroordeeld omdat u niet hebt gehoorzaamd, terwijl in de tweede brief van 10/1/1400 staat dat jullie de taliban moeten helpen of anders zullen jullie worden gevat en ter dood veroordeeld. Een en ander wijst er hier ook op dat het gaat om slordig gefabriceerde stukken. Opnieuw zijn de feitelijke vaststellingen dus eerder van dien aard om uw verklaringen te ondergraven, eerder dan ze kracht bij te zetten.

Samenvattend dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen over zowel uw eigen professionele profiel als de feiten die eruit voortgevloeid zouden zijn, een onaannemelijk, vaag en tegenstrijdig karakter hebben. De door u voorgelegde documenten volstaan niet om die beoordeling te veranderen. Op grond hiervan kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofdte persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar

het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus._afghanistan._veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter

niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van

Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is.

Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste

plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Beoordeling

2.1. Algemeen

De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet an sich dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden dan ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en neergelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2. Procedurele noden

Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat uit de gegevens van de zaak niet blijkt dat de verzoeker bijzondere procedurele noden heeft. Dit wordt door de verzoeker ook niet betwist.

2.3. Aanvullende stukken

2.3.1. De verwerende partij legt op 23 januari 2025 een aanvullende nota neer waarin zij haar analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico ingeval van verwestering actualiseert. Zij verwijst daarbij naar de volgende landeninformatie:

- EUAA COI Query *Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments* van 4 november 2022;
- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus van december 2023;
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024;
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020;
- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022;
- UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023;
- EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024;
- EUAA Afghanistan Country Focus van november 2024;

2.3.2. De verzoeker legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer waarin hij bewijzen van verwestering en aanvullende bewijzen van verwestering neerlegt. Nog ter terechtzitting legt verzoeker een voorlopig rijbewijs en een identiteitskaart van zijn vriendin voor.

2.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.4.1. Verzoeker verklaart door te taliban te worden vervolgd omdat hij en zijn vader als automecanici werkten voor de nationale veiligheidsdienst. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

Wat betreft het persoonlijk onderhoud dient opgemerkt te worden dat de protection officer bij aanvang van het onderhoud verzoeker heeft gezegd dat hij moest aangeven wanneer hij iets niet verstond of de tolk niet goed begreep, zodat dit zou kunnen uitgeklaard worden (notities van het persoonlijk onderhoud (verder "NPO"), p. 2). Verzoeker bevestigde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk dat hij de tolk goed begreep (NPO, p. 3). Verzoeker heeft aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangegeven dat hij alle redenen voor zijn verzoek om internationale bescherming heeft kunnen geven, dat hij de tolk begrepen heeft en dat alle vragen duidelijk waren (NPO, p. 20). Er blijkt niet dat er zich vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan tijdens het persoonlijk onderhoud, of dat deze een impact zouden hebben gehad op verzoekers verklaringen. Uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat er zich communicatieproblemen hebben voorgedaan die het verloop van het onderhoud zouden hebben beïnvloed. Gelet op wat voorafgaat kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de overlevering van de verklaringen op betrouwbare wijze is verlopen. Aldus kan worden vastgesteld dat de informatie en verklaringen verkregen tijdens het procedureverloop voor de DVZ evenals in het kader van verzoekers onderhoud op het CGVS betrouwbaar zijn en in aanmerking kunnen worden genomen voor wat betreft de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

2.4.2. Blijkens de motivering in de bestreden beslissing hecht verweerder geen geloof aan verzoekers asielerelaas. De belangrijkste elementen van deze motivering zijn de volgende:

- Negatieve indicaties:
 - o De verzoeker gaf bij aankomst in België aan minderjarig te zijn, geboren op (...) 2006. In Oostenrijk vroeg hij echter internationale bescherming aan met (...) 2002 als geboortedatum. Een leeftijdtest in België wees uit dat hij 20,8 jaar oud is met een marge van 1,7 jaar. Daarom werd zijn geboortedatum vastgesteld op (...) 2002. Dit tast de geloofwaardigheid van zijn verklaringen aan. Een correcte leeftijd is essentieel om zijn kennis en omstandigheden in Afghanistan te beoordelen.
 - o De verzoeker heeft geen originele documenten ingediend om zijn identiteit te staven, enkel een wazige en bijna onleesbare foto van zijn taskara. Afghaanse documenten hebben over het algemeen weinig bewijswaarde door de hoge corruptiegraad in het land, en foto's en

fotokopieën kunnen eenvoudig worden gemanipuleerd. De verzoeker is nog steeds in contact met zijn oom, die de originele documenten heeft, maar geeft geen reden waarom deze niet per post kunnen worden overgebracht. Door het gebrek aan geloofwaardige verklaringen en identiteitsdocumenten acht het CGVS de identiteit van de verzoeker niet onomstotelijk aangetoond.

- Niet-aannemelijkheid van verzoekers werk als automechaniciën voor de NDS:
 - o De verzoeker gaf beperkte en algemene verklaringen over zijn werk bij de NDS. Hij beschreef hoe zijn vader hem aan een baan bij de inlichtingendienst hielp en verklaarde in algemene termen dat hij daar auto's repareerde. Er werden geen specifieke details gegeven die wijzen op een tewerkstelling in de specifieke context van de NDS.
 - o De verzoeker gaf bij vragen naar zijn specifieke takenpakket en een gewone werkdag algemene antwoorden zonder indicaties van het werk bij de NDS. Hij vermeldde het herstellen van auto's, het verversen van olie en het repareren van motoren, maar bood geen specifieke elementen die verbonden zijn met een tewerkstelling bij de nationale inlichtingendiensten. Het ontbreken van een gedetailleerd en geloofwaardig beeld van zijn professionele situatie ondergraaft de geloofwaardigheid van zijn professionele profiel.
 - o De verzoeker kon ook bij specifiekere vragen over zijn tewerkstelling niet overtuigen. Het is opmerkelijk dat hij geen specifieke procedure hoefde te doorlopen om een baan bij de inlichtingendienst te krijgen en dat hij via zijn vader werd aangenomen. Hij weet ook niet hoe zijn vader aan zijn contract bij de inlichtingendienst kwam of waarom hij daarvoor werd geselecteerd.
 - o De verzoeker verklaarde dat hij als werknemer van de NDS alleen zijn badge moest tonen om binnen te gaan en niet in andere zones van het gebouw mocht komen. Verder waren er volgens hem geen veiligheidsregels. Van een inlichtingendienst als de NDS wordt verwacht dat werknemers aan strengere voorschriften onderworpen zijn, ook technische medewerkers zoals automechaniciën, gezien hun toegang tot voertuigen van hoger geplaatst personeel.
- Tegenstrijdige en onaannemelijke elementen in het vluchtrelaas:
 - o De verzoeker kon geen overtuigende verklaring geven over hoe de taliban zijn werk op het spoor kwamen. Hij stelde in vage termen dat zij 'waarschijnlijk hun eigen inlichtingen hadden', maar kon geen specifieke details geven. Het is weinig aannemelijk dat hij en zijn vader hun werk jarenlang geheim konden houden zonder enig zicht te hebben op hoe dit uiteindelijk aan het licht kwam.
 - o De verzoeker verklaarde dat hij en zijn vader de dreigementen van de taliban niet serieus namen, omdat dit de beslissing van zijn vader was. Ze namen geen veiligheidsmaatregelen om zichzelf te beschermen. Deze nonchalante houding is moeilijk te verzoenen met hun gewoonte om hun tewerkstelling geheim te houden. Ondanks het risicovolle werk en de dreigementen, leidde dit niet tot paniek of een specifieke aanpak.
- De verzoeker verklaarde dat de taliban eisten dat hij en zijn vader voor hen zouden werken als automechaniciën. Dit is opmerkelijk, aangezien werknemers van de overheid verondersteld worden sympathie voor de overheid en afkeur van de taliban te hebben. De verzoeker kon niet overtuigend uitleggen waarom de taliban specifiek hen wilden rekruteren, behalve dat ze dezelfde job zouden uitvoeren als voor de NDS. Hij kon ook niet uitleggen welke unieke ervaring zij hadden als automechaniciën.
- De rekruteringspoging van de taliban mist interne logica en strookt niet met het eerder geschetste beeld van hun activiteiten. De verzoeker verklaarde dat de taliban vooral 's nachts naar het dorp kwamen, vermoedelijk gericht op hoge officieren. Hij kon echter niet uitleggen welke andere activiteiten de taliban in het dorp hadden.
- De verzoeker verklaarde dat de taliban naar zijn dorp kwamen om mensen te rekruteren, maar dit strookt niet met zijn eerdere verklaringen. Hij was een automechaniciën voor de NDS, niet een 'hoge officier', en voldoet dus niet aan het profiel dat volgens zijn eigen verklaringen door de taliban werd geviseerd. Deze tegenstrijdigheid ondergraaft de geloofwaardigheid van zijn verklaringen verder.
- De verzoeker had als mecaniciën collega's die voor de inlichtingendienst werkten. Hij weet echter niet wat er met hen is gebeurd en of zij ooit door de taliban zijn benaderd voor rekrutering. Dit roept vragen op over de consistentie en volledigheid van zijn verklaringen.
- De verzoeker verklaarde dat hij na de tweede dreigbrief door zijn vader werd opgedragen te stoppen met zijn werk en het land te verlaten. Hij ging naar zijn oom in Jalalabad, wat hij niet vermeldde tijdens zijn interview bij de DVZ. Zijn vader bleef echter in het dorp en werkte verder. Dit roept vragen op over de consistentie en geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

- De verzoeker verklaarde dat zijn vader in het dorp achterbleef ondanks de dreigementen van de taliban, omdat hij verantwoordelijk was voor de familie. De verzoeker ging naar zijn oom in Jalalabad, maar zijn vader bleef werken in het dorp. De verzoeker kreeg een hoog salaris van 18.800 Afghani, en zijn vader vermoedelijk hetzelfde. Ondanks economische problemen van de oom, had het gezin enige financiële middelen en geen binding aan het dorp. Uiteindelijk verhuisden de moeder, broers en zussen naar de oom, ondanks de verminderde financiële slagkracht na het stoppen van de verzoeker met zijn werk en het verdwijnen van de vader.
- Uit de fiche "Niet-begeleide minderjarige vreemdeling" blijkt dat de moeder, broers en zussen van de verzoeker zich in Ahmadzai bevonden. Dit staat in directe tegenspraak met latere verklaringen bij de DVZ en het CGVS dat de familie in Jalalabad zou zijn.
- De verzoeker verklaarde dat zijn vader een derde dreigbrief ontving en drie dagen later verdween, wat leidde tot de komst van zijn moeder naar de stad. Hij leerde echter pas over het bestaan van de derde dreigbrief toen hij al in België was. Dit is opmerkelijk, aangezien de dreigbrief voorafging aan de verdwijning van zijn vader en de beslissing van zijn moeder om naar de stad te komen. Het is weinig aannemelijk dat de derde dreigbrief nooit ter sprake zou zijn gekomen bij de verdwijning van zijn vader of de komst van zijn moeder.
- De derde dreigbrief kondigde een moordpoging op de vader van de verzoeker aan. Gevraagd waarom de taliban hem zouden waarschuwen, wat hem tijd zou geven om voorzorgsmaatregelen te treffen, antwoordde de verzoeker dat hij dat niet goed wist en dat de taliban gewoon wilden laten weten dat ze zijn vader zouden doden. Dit biedt echter geen logische verklaring voor hun handelen.
- De verzoeker heeft weinig kennis over de verdwijning van zijn vader, wat opmerkelijk is gezien het belang van deze gebeurtenis voor zijn vertrek uit Afghanistan. Hij verklaarde alleen dat ze samenwerkten en dat hij niet weet hoe zijn vader verdween en of hij nog in leven is. Dit gebrek aan informatie ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn relaas, vooral omdat hij nog in Afghanistan was toen zijn vader verdween en nog steeds contact heeft met zijn familie.
- Bij aankomst in België gaf de verzoeker in de minderjarigenfiche aan dat zijn vader zich in Ahmadzai bevond, samen met de rest van de familie. Deze fiche dient om vroeg in de procedure zicht te krijgen op de verblijfplaatsen van de familie. Het feit dat de verzoeker toen geen melding maakte van de verdwijning van zijn vader, ondermijnt de geloofwaardigheid van deze cruciale gebeurtenis in zijn vluchtrelaas.
- Documenten:
 - o De verzoeker heeft kopieën van zijn arbeidskaart en die van zijn vader ingediend ter staving van zijn tewerkstelling bij de NDS. Documenten kunnen echter alleen een ondersteunende rol spelen door geloofwaardige verklaringen te bevestigen, wat hier niet het geval is. Bovendien zijn het fotokopieën, die gemakkelijk te manipuleren zijn. De bewijswaarde is daarom nagenoeg onbestaande.
 - o De werkbadge van de verzoeker ondergraaft de geloofwaardigheid van zijn professionele profiel. De kaarten zijn slordig geknipt en bevatten fouten zoals 'National Directorate security' in plaats van '(...)'. De kaarten vervallen in 1399, terwijl de dreigbrieven uit 1400 dateren, toen de verzoeker nog bij de NDS beweerde te werken. Deze observaties doen twifelen aan de authenticiteit van de documenten. Het ontbreken van andere documenten over zijn tewerkstelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.
 - o De verzoeker kon de Engelse naam ('...') en de afkorting ('NDS') van de inlichtingendienst niet noemen, ondanks dat hij kan lezen en schrijven en deze informatie op zijn arbeidskaart staat. Dit suggereert dat hij zijn documenten niet zorgvuldig heeft bekeken en onvoldoende vertrouwd is met de organisatie waarvoor hij beweert te hebben gewerkt. Dit gebrek aan basiskennis ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn profiel als NDS-werknemer.
- De verzoeker heeft kopieën van zijn taskara en de elektronische taskara van zijn vader ingediend, maar deze hebben beperkte bewijskracht omdat het kopieën zijn die gemakkelijk gemanipuleerd kunnen worden. Deze documenten ondersteunen niet de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.
- De verzoeker heeft ook kopieën van drie dreigbrieven van de Taliban ingediend, maar fotokopieën van handgeschreven documenten hebben weinig bewijskracht. De volgorde van de brieven is inconsistent met de beweringen van de verzoeker, wat wijst op slordig gefabriceerde stukken. Deze documenten ondergraven eerder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen dan dat ze deze ondersteunen.

2.4.3. Verzoeker voert aan dat hij ter goede trouw heeft geantwoord op de vragen met betrekking tot zijn werk en antwoorden gaf over de technische problemen van de voertuigen, zijn statuut, zijn vergoeding, de veiligheidsmaatregelen op het werk en hoe hij de functie heeft gekregen. Hij meent dat hij niet kon voorzien dat de antwoorden als niet geloofwaardig zouden worden bestempeld en dat het tekort aan informatie kan worden toegeschreven aan het CGVS, dat onvoldoende vragen heeft gesteld. Hij wijst er ook op dat hij de naam van de NDS in het Afghaans kende, maar niet in het Engels, en dat dit hem niet kan worden verweten. De Raad merkt op dat verzoeker uitdrukkelijk werd verzocht om zoveel mogelijk over zijn job te vertellen met zoveel mogelijk details (NPO, p. 9). Er werd nadrukkelijk gevraagd om zoveel mogelijk details te vertellen over zijn taken. Verzoekers antwoorden hadden betrekking op de auto's die hij herstelde, dat hij de olie wisselde, de motoren herstelde, de banden wisselde, de elektriciteit enz. Verzoeker vermeldde geen elementen die specifiek waren voor het werk bij de inlichtingendiensten. Ondanks dat hij meermaals werd verzocht de specifieke kenmerken van zijn werk te vermelden, beperkte hij zich tot een algemene beschrijving van werkzaamheden die behoren tot het algemeen mechanisch auto-onderhoud, en die in eender welke autowerkplaats kunnen plaatsvinden. Met betrekking tot de aanwervingsprocedure werd verzoeker uitvoerig ondervraagd door de *protection officer* over de wijze van rekruteren van de inlichtingendienst, de vraag of hij officieel werknemer was van de inlichtingendienst en welke stappen hij moest doorlopen om gerekruteerd te worden. Uit verzoekers antwoorden (NPO, p. 10 - 11) blijkt dat verzoeker zeer oppervlakkig bleef op deze punten en zich ertoe beperkte te vertellen dat hij via de connecties van zijn vader werd aangeworven. Er was geen bepaalde procedure om binnen te geraken. Verzoeker verklaarde nochtans dat hij binnen de gebouwen van de inlichtingendienst werkte in Jalalabad. Hij verklaarde dat hij met betrekking tot de veiligheidsmaatregelen een badge nodig had om binnen te gaan.

De Raad merkt op dat uit het persoonlijk onderhoud blijkt dat de *protection officer* wel degelijk uitgebreid heeft gepoogd te vragen naar verzoekers specifieke taken en veiligheidsmaatregelen. De Raad treedt bij dat verzoeker zeer oppervlakkig bleef en in algemene termen sprak over zijn werk, zonder onderscheid te maken tussen een gewone dagtaak in een garage en werk voor de inlichtingendiensten. Het feit dat er geen specifieke procedure was om bij de inlichtingendienst te werken en dat er geen strenge veiligheidsmaatregelen waren, is weinig aannemelijk. In het kader van het Afghaanse conflict is het onwaarschijnlijk dat er geen sprake zou geweest zijn van strenge veiligheidsmaatregelen. Verzoeker verklaarde dat hij sleutelde aan de voertuigen van de inlichtingendienst en toegang had tot de gebouwen, wat risico's inhoudt.

Deze motivering staat niet op zich, maar moet ook worden samengelezen met het feit dat verzoeker werkbades voorlegde die duidelijk amateuristisch waren opgesteld. Daarnaast bevatten deze kaarten taalfouten zoals "*Nationaal Directorate security*" in plaats van de standaardbenaming "*Directorate of Security*". De kaarten vervielen in 1399, terwijl de neergelegde dreigbrieven dateren van 1400 en verzoeker verklaarde nog steeds op dat moment tewerkgesteld te zijn bij de NDS. Het is ook ongeloofwaardig dat verzoeker de Engelse naam van de inlichtingendienst niet kende, vooral omdat hij verklaarde Engels te kunnen lezen en schrijven.

Met betrekking tot het feit dat niemand op de hoogte zou zijn geweest van zijn tewerkstelling, betoogt verzoeker dat de taliban informanten hadden en informatie waaruit blijkt dat de taliban toegang hebben tot de databanken. De Raad merkt echter op dat de toegang van de taliban tot personeelsdatabanken van de overheid plaatsvond na de val van de regering. Het is wel degelijk merkwaardig dat verzoeker en zijn vader in staat waren om jarenlang hun tewerkstelling geheim te houden en geen enkel idee zouden hebben hoe hun tewerkstelling uiteindelijk toch is uitgelekt.

Met betrekking tot de veiligheidsmaatregelen die ze namen na de dreigbrieven, verklaarde verzoeker dat zijn vader besliste wie er vertrok en wie niet. Dit doet echter geen afbreuk aan het feit dat de vader zelf ook een risico liep en het kennelijk niet nodig vond om na zijn vertrek extra voorzorgsmaatregelen te nemen, ondanks dat hij geen bijzondere binding had met hun woonplaats en ze naar een veiligere plaats konden verhuizen.

Met betrekking tot de reden waarom de taliban er op stonden verzoeker te rekruteren, kon verzoeker ook geen aannemelijke reden geven. Het is onwaarschijnlijk dat de taliban er niet in zou slagen een automechaniker te vinden die de zaak van de taliban genegen was, en zich genooddaakt voelde om overheidspersoneel te rekruteren, wiens loyaliteit twijfelachtig zou zijn.

Waar verzoeker met betrekking tot de verblijfplaats van het gezin betoogt dat de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling zich niet in het administratief dossier bevindt, merkt de Raad op dat dit wel degelijk het geval is. Deze fiche, in het Frans opgesteld op 10 november 2021 vermeldt inderdaad dat verzoekers familie in Ahmadzai woonde. Dit is inderdaad in tegenspraak met verzoekers verklaring bij het CGVS dat zij in Jalalabad woonden.

Gelet op deze elementen is meer dan voldoende duidelijk dat het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig is. Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in de geloofwaardigheid te herstellen.

2.4.4. Verzoeker voert eveneens aan dat hij het risico loopt om als verwesterd te worden gepercipieerd en hierom door de taliban te worden gevisieerd wanneer hij terugkeert naar Afghanistan. Op basis van de beschikbare informatie, komt de Raad tot de volgende beoordeling.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft er discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 27). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de 'civic space' wordt door organisatie Civicus, een internationaal netwerk van maatschappelijke middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land onttrokken in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 21 en november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 24). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 20) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, Afghanistan - Country Focus, december 2023, p. 94, 101; EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 136). Er is een curriculum goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de *de facto*-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun curriculum niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het curriculum van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto*-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten.

Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een boerka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 29, 35).

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering is verboden - al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent tot op zekere hoogte gedoogd - en moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hijab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 24; EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 24).

De *de facto*-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de facto*-regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de facto*-staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratie-agentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023; EUAA, "Afghanistan - Country Focus", November 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van de *de facto*-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, "Afghanistan - Country

Focus", november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 27).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 32).

In de periode van 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 27 en november 2024, p. 47).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die samen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96) en van een video die in juni 2024 circuleerde van een jongen met sporen van seksueel misbruik en die volgens Afghaanse media door een lokale veiligheidscommandant was gestraft omdat hij telefoneerde met een meisje (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 39). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat er geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is om cijfers te vinden van het aantal lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de facto*-Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies.

Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 47).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze

veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 20 en november 2024, p. 25). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het Ministerie voor Communicatie en Informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116 en EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022). Er zijn ook taliban aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto*-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen

opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, "Afghanistan – Country Focus", november 2024, p. 44-45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kaboel zeer grondig en hebben de *facto*-immigratie ambtenaren lijsten van gezochte personen waaronder voormalige medewerkers van de ANDSF. Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een mullah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met de *facto*-autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel een probleem kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 45, wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld, zie EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 55).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 53-55; "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "Afghanistan: targeting of individuals", augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 51, EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid: (1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het

gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "Country Guidance: Afghanistan" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA "Country Guidance: Afghanistan", mei 2024, p. 57-61).

Verzoeker is een volwassen man, geboren omstreeks 2002 en wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld. Hij verklaart zich islamitisch soenniet (Verklaring DVZ, nr. 9; NPO, p. 8) en beschikt over een familiaal netwerk in Afghanistan (NPO, p. 13). Blijkens zijn verklaringen is verzoeker uit Afghanistan vertrokken in juni 2021. Bij zijn vertrek uit Afghanistan was verzoeker negentien jaar oud. Hij zou in België aangekomen zijn in oktober 2021 (verklaring DVZ, nr. 33). Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf van ruim drie jaar in België, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Ook het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker een daadwerkelijke, noch een toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban.

Verzoeker wijst er op dat hij een relatie heeft met een christelijke vrouw van Pakistaanse afkomst. Ze hebben elkaar leren kennen in het opvangcentrum en wonen nu samen op een adres in Genk. De Raad merkt op dat dergelijke elementen een grond voor vervolging kunnen vormen, maar dit doet geen afbreuk aan het feit dat de verzoeker om internationale bescherming een inspanning moet leveren om zijn verzoek te onderbouwen. In de huidige zaak heeft verzoeker zijn identiteit en leeftijd niet bewezen; integendeel, hij heeft onjuiste verklaringen afgelegd over zijn leeftijd en twijfelachtige stukken voorgelegd. Ondanks dat hij verklaarde dat zijn oom de originele identiteitsdocumenten in zijn bezit heeft, heeft verzoeker geen poging gedaan om deze te laten opsturen. Ter terechtzitting erkent hij dit nog steeds niet te hebben gedaan. Verzoekers Afghaanse herkomst kan aldus niet met zekerheid worden vastgesteld en verzoeker lijkt weinig inspanningen te leveren om zijn correcte identiteit aan te tonen. Daarnaast heeft verzoeker met betrekking tot zijn relatie slechts mondelinge verklaringen afgelegd, behalve een (gesolliciteerde) getuigenverklaring die is opgenomen in de aanvullende nota. Verzoeker heeft enkele foto's voorgelegd, maar deze tonen enkel aan dat verzoeker en zijn vriendin elkaar kennen. Verzoeker heeft geen bewijs van samenwonen of uitgebreide getuigenissen voorgelegd. Gelet op de zeer beperkte bewijzen en de weinige inspanningen die verzoeker levert, is de Raad van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in Afghanistan vervolging moet vrezen omwille van de verklaarde relatie. Ter terechtzitting merkt de Raad ook op dat verzoeker een zichtbare tatoeage heeft op zijn hand, verzoeker geeft echter niet spontaan aan dat hij hiervoor problemen zou krijgen met de taliban; hij bevestigt dit pas wanneer ter terechtzitting expliciet de vraag wordt gesteld of hij hierdoor problemen kan krijgen. Ook wanneer hem wordt gevraagd of de tatoeage een bijzondere betekenis heeft, beperkt verzoeker zich er toe te stellen dat hij het mooi vond. Dit alles geeft een weinig doorleefde indruk. Gevraagd naar de godsdienst van zijn partner en of dit geen problemen kan geven in Afghanistan of met zijn familie, bevestigt verzoeker dit pas nadat het hem expliciet wordt gevraagd. Gelet op de gebrekkige medewerking en weinige overtuigingskracht, acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker in zijn land van herkomst vreest voor vervolging omwille van een gepercipieerde verwestering.

2.4.5. Gelet op hogerstaande motieven, bevestigt de Raad de overwegingen van de commissaris-generaal met betrekking tot de vluchtelingenstatus. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.5.1. Juridisch kader artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.5.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b), van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie.

De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijck of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.5.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *hit and run*-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de *de facto*-autoriteiten. ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto*-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 - in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers -, de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de facto*-strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 59: “*In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.*”). UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de “*Country Guidance Afghanistan*” van mei 2024.

2.5.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend vijftientig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

D. D'HONDT, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

D. D'HONDT

C. VERHAERT